

Hồi 7

Tân độ giải câu

Cô Nguyệt Minh dắt ngựa đi dọc theo bờ sông về phía bãi thuyền, trong đầu suy nghĩ miên man. Ánh nắng sớm mai thờ ơ chiếu lấp lánh trên mặt Đại Giang, so với cảnh quan đạo đêm qua thật là một trời một vực.

Trong đầu y có một dấu hỏi lớn.

Đêm qua kẻ đánh lên dùng kế kim thiền thoát xác tuy rất ngoạn mục, nhưng lý do chính khiến y lỗ mất thời cơ đuổi theo, là y cảm giác “trước mắt tối sầm”, dù hắc bào có phủ đầu y, y cũng không thể có cảm giác kỳ dị ấy, nó gần như một dạng yêu pháp, đánh vào tinh thần của mình. Tay thích khách cố ý che giấu lai lịch, chắc chắn có liên quan đến nhiệm vụ kỳ này, ít nhất kẻ ấy biết rằng Cô Nguyệt Minh đang trên đường đến Lạc Dương. Nhưng làm sao đối phương nắm được lộ trình của y? Chẳng lẽ nhờ vào yêu pháp? Nếu là vậy, đây là lần đầu tiên y gặp phải một kinh địch võ công không thua y, lại biết dùng yêu pháp.

Máu huyết Cô Nguyệt Minh cuộn lên, có lẽ người này có thể hạ sát được y, một kẻ chưa có đối thủ. Lối suy nghĩ này khiến y đột nhiên cảm thấy như hồi sinh. Thời điểm lâu nay mong đợi cuối cùng sắp đến. Giết người hay bị giết, sinh mệnh như vậy mới có ý nghĩa, còn những thứ khác chẳng có gì quan trọng.

Tuy nhiên chỉ cần y gặp lại người này, bất luận đối phương biến đổi ra thế nào, y cũng nhận ra không sai, vì y đã ngửi được hơi của đối phương từ chiếc trường bào bỏ lại, đây là một trong số những bản lãnh hơn người của Cô Nguyệt Minh, một chiếc mũi đặc biệt.

Tại bãi thuyền có đủ loại người, xe đến người đi, có người bên kia sông đổ bến bên đây, có người chuẩn bị lên thuyền sang sông, bốn bến thuyền bằng gỗ từ bờ nhô ra ngoài sông, khách bộ hành và xe ngựa di động trên sàn gỗ, tạo ra đủ loại âm thanh, xen lẫn tiếng người nói, tạo ra một không khí tràn đầy sinh hoạt thường nhật.

Trên bờ từng đống hàng hóa chất cao, cách bến hơn trăm bước là một dãy hơn mười căn lều bán thức ăn, không ít người ghé vào, tiếng xào xáo tạo quang cảnh náo nhiệt.

Một chiếc thuyền chở hàng vừa cập vào một bến, những kẻ đợi thuyền tuy đã nóng lòng, nhưng cũng theo lệ chờ đến phiên mình lên thuyền.

Cô Nguyệt Minh đứng nhìn, biết mình đã lỡ chuyến này nhưng không bận tâm, vì y rất kiên nhẫn, một sự kiên nhẫn kiểu thợ săn rình con mồi, y thích thưởng thức cảm giác chờ đợi như thế.

Một người bước vào tầm mắt Cô Nguyệt Minh, người này tay dắt tuần mã đen tuyền, đầu đội nón tre che nắng, kéo xuống thật thấp che ngang mũi, toàn thân bọc trong áo choàng rộng màu tro, dáng ung dung tạo cho người nhìn ấn tượng ốm thon ưu nhã.

Cô Nguyệt Minh theo trực giác nhận ra người này là phái nữ, hoặc có thể vì người này mặc đồ giống thích khách đêm qua nên gây sự chú ý của y; cũng có thể vì nữ nhân này đang đứng trước một bảng cáo thị, trông bắt mắt hơn người qua lại chung quanh.

Cô Nguyệt Minh nhìn bảng cáo thị, trên bảng dán đủ giấy cáo thị lớn nhỏ, song đập vào mắt nhất là một bức họa hình người treo giải thưởng ngay trung tâm. Cô Nguyệt Minh lập tức cảm thấy ngứa nghề, nghĩ ngay nếu thuận tay bắt một vài tên trộm vặt chắc rất thống khoái, nhưng y biết mình không thể bỏ mặc nhiệm vụ, nên thầm nghĩ đáng tiếc.

Vừa nghĩ vừa đi, Cô Nguyệt Minh đã đến sau lưng nữ nhân cách hai bước. Hắc mã của nữ nhân phản ứng trước, hí nhỏ một tiếng, ái mã của Cô Nguyệt Minh cũng lên tiếng đáp. Nữ nhân không hề để ý, vẫn chuyên chú nhìn hình người trong bức họa treo giải thưởng.

Cô Nguyệt Minh thầm ngạc nhiên, theo lẽ thường một nữ nhân đơn thân đi đường, đương nhiên phải nhất nhất đề phòng, không lý do gì có nam nhân đến sát bên, mà vẫn không quay lại nhìn, bất giác y quay sang nhìn nữ nhân.

Y chỉ nhìn thấy phần mặt từ ngang mũi trở xuống. Thân hình tự nhiên cân đối rất xinh, điểm thu hút y nhất là đôi môi mềm đỏ mọng mang chút nét trẻ con, sống mũi cao, làn da mịn, tất cả khiến người xem phải thốt lời khen khí chất ưu nhã của nữ nhân.

Trong lòng Cô Nguyệt Minh tự dưng dấy lên một tình cảm chính y cũng không giải thích được, cũng chưa bao giờ trải qua. Đó là một cảm giác xa xưa, xa đến như trăm ngàn năm trước đã xảy ra trong một tiền kiếp nào đó, cái miệng dễ thương kia chừng như đã từng nói với y một câu, nhưng không sao nhớ được câu nói ấy là gì. Thế mà y vẫn chưa thấy hết cả dung mạo của nữ nhân.

Cô Nguyệt Minh không thể nhìn đi nơi khác, chưa từng có nữ nhân nào có thể làm động lòng y, nhưng vì cô nương có nửa khuôn mặt vẫn giấu trong nón tre đã khuấy động tình tự của y.

Hít sâu một hơi, nén xuống sóng lòng đang giao động, y miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh và lên tiếng hỏi: "Cô nương có quen biết kẻ bị treo giải thưởng tróc nã này không?".

Phản ứng của nữ nhân hoàn toàn bất ngờ đối với y, nàng hừ nhạt một tiếng, vô cùng bất mãn Cô Nguyệt Minh bắt chuyện với mình, tỏ vẻ bất bình dắt ngựa bỏ đi, để lại y với cảm giác sượng sùng vì bị cự tuyệt.

Cô Nguyệt Minh bật cười, lắc lắc đầu thầm bảo mình sao lại biến thành lãng tử hiểu sắc, tự nhiên bắt chuyện với một cô gái không quen, thật là vô vị. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng sợt tình cảm kỳ lạ mà cô gái đánh động vẫn khó xua đi, cứ bám theo y như oan hồn. Y lơ đãng nhìn sang bức họa hình treo giải, hình vẽ một nam nhân tuổi độ thanh niên, không có nét đặc biệt gì, xem đến giá tiền thưởng là hai trăm lượng vàng, y mới chú ý, thầm nghĩ: “Chẳng biết đại đạo nào đáng giá như vậy?”. Vội xem kỹ bản văn, y lập tức tròn mắt như khó tin nổi.

Nếu trên thế gian này có một đại đạo mà Cô Nguyệt Minh không muốn hạ sát nhất, chắc chắn phải là Ngũ Độn Đạo. Cô Nguyệt Minh chẳng những thưởng thức tài của hắn, mà còn thấy hắn rất thú vị, chỉ nghe giới thiệu “tam bất thù” của hắn cũng đủ thấy độc đáo. Lại nữa Ngũ Độn Đạo chưa từng đả thương ai, nghề trộm qua tay hắn đã trở thành một nghệ thuật, không thể xếp hắn chung hàng với các đại đạo cùng hung cực ác. Ngũ Độn Đạo là một quân tử giữa phường đạo tặc.

Cô Nguyệt Minh kêu thầm: “Ngũ Độn Đạo người chuyển này đã làm gì mà luân lạc đến nỗi này, bị người điểm mặt, chân diện mục bị cáo thị khắp nơi, phe xuất giải thưởng lại là Đại Hà Minh uy chấn Đại Giang”.

Tuy Cô Nguyệt Minh thích tác phong hành sự của Ngũ Độn Đạo, song oan có đầu nợ có chủ, đây không phải việc y nên nhúng tay vào, cũng không rảnh mà để ý đến. Thở ra một hơi, y dắt ngựa đi xuống bãi để chờ qua sông.

Bước chân xuống bến, chỉ thấy rải rác có vài người đứng chờ, nữ lang kia cùng hắc mã đứng ngay vị trí bước lên thuyền, trong lòng Cô Nguyệt Minh lại rộn lên cảm giác kỳ dị kia, y vội dăng xuống, thầm nghĩ hôm nay sao kỳ lạ, chẳng lẽ y thấy sắc đẹp nên động lòng? Nghĩ kỹ lại thì không phải thế, y chưa bao giờ đeo đuổi tình cảm nam nữ, càng không tin có tình ái vĩnh cửu, đời người chỉ là một con đường ngắn ngủi khó đi, mỗi người đều là khách qua đường, mà y mong muốn nhất là nhìn thấy kết thúc của đoạn hành trình này. Y không hiểu chính mình, song quả thật không có người hay sự việc nào có thể tạo cho y hứng thú, ngoại trừ sự tử vong.

Mải suy nghĩ, Cô Nguyệt Minh dường như không tự chủ, lại tới sau lưng cô gái.

Nữ lang không quay đầu lại, hô nhỏ: “Người còn tiếp tục đi theo ta thì ta không lịch sự nữa đâu”.

Thanh âm êm ái vui tai, hết sức hấp dẫn, nghe một lần đã khó quên.

Cô Nguyệt Minh nhún vai đáp: “Cô nương chớ hiểu lầm, tại hạ cũng giống cô nương đang chờ lên thuyền sang sông”.

Nữ lang trầm giọng: “Vậy thì xéo đi, cách xa ta chút”.

Lần đầu tiên Cô Nguyệt Minh gặp phải một “ác nữ” cấm người đến tiếp cận, y tự thấy mình tướng mạo không quá tầm thường, song đối phương chẳng nhìn đến nửa mắt. Định nói thêm, bỗng y nghe tiếng bước chân của vài người vang lên từ phía sau, bước đi đều đều, tạo một không khí đầy áp lực.

Cô Nguyệt Minh đầy kinh nghiệm giang hồ nên biết sắp có phiền phức, lúc chưa xuống bến thuyền, y đã phát giác nhiều có đại hán mặc khinh phục màu đen, ngoài khoác trường bào màu tro, trước ngực thêu hình phi ưng, tiêu ký của Đại Hà Minh. Nhóm đại hán này trà trộn giữa đám đông, hiển nhiên Đại Hà Minh huy động bang chúng canh kỹ mọi bãi thuyền, đương nhiên mục đích là vây bắt Ngũ Độn Đạo.

“Xin hỏi bằng hữu cùng cô nương từ đâu đến, và định đi đâu?”.

Nữ lang cuối cùng quay đầu lại, xuyên qua nón tre liếc Cô Nguyệt Minh một cái, rồi chuyển mục tiêu sang năm đại hán của Đại Hà Minh đang tiến về phía hai người. Nàng lạnh nhạt thốt: “Hắn và ta không có chút quan hệ gì cả”.

Nói xong nữ lang dắt ngựa sang chỗ khác đứng.

Cô Nguyệt Minh quay lại, bực bội nói: “Tại hạ nhìn giống Ngũ Độn Đạo lắm sao? Chư vị đại ca đừng mất thì giờ với tại hạ được không?”.

Năm đại hán tập trung tinh thần dò xét Cô Nguyệt Minh, hẳn là muốn xem kỹ mặt y có hóa trang chẳng, nên không lưu ý việc nữ lang bỏ đi. Nhìn một hồi, trang hán dẫn đầu ôm quyền nói: “Công tử không phải người chúng tôi muốn tìm. Tại hạ Giang Đức, phân đà hương chủ Đại Hà Minh, lỗi đắc tội, xin công tử bỏ qua”.

Cô Nguyệt Minh thầm khen, bang hội lớn quả nhiên có phong cách riêng, chỉ một hương chủ nhỏ nhoi, cũng nói năng đủ lễ khiến người nghe mát dạ. Tuy nhiên đối phương báo tính danh chức vị, theo giang hồ quy củ, y cũng nên đáp lễ cho biết lai lịch của mình, vấn đề dĩ nhiên là vì y đeo trường kiếm, ra dáng cao thủ, khiến đối phương không dám khinh thị.

Từ trước đến nay Cô Nguyệt Minh đi lại một mình, đến nói chuyện cũng không muốn nói thừa một câu, làm thế nào có thể tùy tiện bộc lộ lai lịch, nghĩ thế y liền thông thả kéo áo choàng sang một bên, để lộ lệnh thông hành đang treo nơi thắt lưng.

Cả năm đại hán đổ dồn mắt vào lệnh phù.

Mỗi lần quan chức từ kinh đô đến địa phương làm việc, lệnh phù và công văn đều không thể thiếu, để cho quan phủ địa phương nhận biết lai lịch. Lệnh phù chia ra bốn cấp, cao nhất là Kim long phù, biểu thị trực tiếp nhận lệnh của Hoàng thượng làm sứ giả đặc biệt của vua đến địa phương thi hành mệnh lệnh của vua. Dù là đại thần bản địa, nhìn thấy lệnh phù này cũng phải khom người thi lễ, chẳng dám lơ là.

Ngay lúc này, Cô Nguyệt Minh cảm giác được nữ lang thần bí đang đứng bên kia cũng phóng tia nhìn về phía y, vội nhìn sang thì đối phương vừa quay đầu đi, không chịu chạm mắt với y. Cô Nguyệt Minh chợt nghĩ: “Nữ lang vốn không chú ý bất cứ ai, nay nhìn sang đây là thế nào?”.

Giang Đức lộ thần sắc chấn động, ngẩng đầu nhìn Cô Nguyệt Minh.

Cô Nguyệt Minh buông tay cho trường bào rũ xuống che lại lệnh phù, đưa mắt ra hiệu với Giang Đức, thị ý chớ nên quảng bá điểm này.

Giang Đức gật đầu chứng tỏ đã hiểu rõ.

Có tiếng động lớn, thuyền vừa cập bến.

Cô Nguyệt Minh cùng ái mã đứng gần phía mũi thuyền, im lặng chờ thuyền rời bến, có tiếng vó ngựa truyền lại, y không cần nhìn cũng biết nữ lang thần bí lạnh lùng kia đang đến bên cạnh. Y không phải biết trước, mà vì nữ lang né tránh Cô Nguyệt Minh nên từ vị trí đứng đầu tụt xuống đứng giữa. Một bên thuyền đã chứa đầy hàng hóa và khách, nữ lang đành theo lời người thu tiền đi sang phía còn chỗ trống, thẳng đến cạnh Cô Nguyệt Minh, đứng như câu “ngõ hẹp đụng oan gia”.

Cái mũi rất thính của Cô Nguyệt Minh hít sâu một hơi, mùi hương lạnh mạnh của nữ lang xông vào mũi, như vào tận ruột gan, khiến Cô Nguyệt Minh có cảm giác khó hình dung được, bất giác y thầm than: “Ta làm sao thế này?”.

Y từng gặp cô gái này chưa? Chắc hẳn là chưa, vì trí nhớ y rất tốt, người nào y đã tiếp xúc đều để lại một ấn tượng không bao giờ tan, huống chi là một cô gái xuất chúng như vậy.

Nữ lang chăm chú nhìn mặt sông, con hắc mã đứng một bên cứ ngóc đầu sang phía con ngựa của Cô Nguyệt Minh mà hí nhỏ, như đang vui mừng, nhưng ngựa của y lại làm ngơ giống như nữ lang, hai bên chủ và ngựa tạo nên hai thái cực thú vị.

Cô Nguyệt Minh nhìn kỹ con hắc mã của nữ lang, khẽ lên tiếng hỏi: “Con ngựa của cô nương có phải là giống Khất Đan ở phương Bắc?”.

Nữ nhân lạnh lùng đáp: “Không mắc mớ gì đến ngươi. Còn tiếp tục múa mép, ta sẽ đập cho ngươi một trận, đừng trách ta không cảnh cáo trước”.

Cô Nguyệt Minh chẳng những không giận, mà còn cảm thấy thích thú, y cũng đoán sẽ bị nói xóc, mà không để gì cô gái chịu mở miệng, nên y cảm thấy vui vui.

Thuyền rời bến đi.

Đột nhiên Cô Nguyệt Minh thấy tim đập mạnh, là trực giác của một kiếm thủ, song không liên quan gì đến nữ lang đứng cạnh, đang còn suy nghĩ, bỗng tiếng nổ bắn vang lên, một mũi tên từ mặt sông phía trước lao thẳng đến trước ngực y.

Mọi việc xảy ra quá nhanh và quá bất ngờ, Cô Nguyệt Minh vừa nhìn thấy thì mũi tên chỉ cách ngực không đầy bốn thước, không còn kịp rút kiếm.

Nữ lang phản ứng mau lẹ, hô lên một tiếng, nhìn sang Cô Nguyệt Minh.

Thần sắc y không đổi, tay trái thu thành quả đấm, vung lên đỡ mũi tên.

“Keng!”.

Không phải tay y đánh trúng mũi tên, mà là cổ tay có bọc sắt giấu trong tay áo, mũi tên bị đánh bật ngược ra rơi xuống sông.

Tiếng động gây sự chú ý của những kẻ đứng gần, đều quay sang nhìn hai người bên này, chỉ thấy cả hai thần thái như thường nên không lưu ý.

Cô Nguyệt Minh có cảm giác kẻ bắn tên ám toán lặn xuống đáy thuyền, sang bên kia rồi đi, y biết dù có nhảy xuống sông cũng khó đuổi kịp, đành dẹp bỏ ý định.

Nữ lang ngưng thần, xuyên qua nón tre nhìn y.

Cô Nguyệt Minh nhìn sang nàng, mỉm cười: “Cô nương có nhận ra đầu tên tẩm chất kịch độc chẳng?”.

Nữ lang quay sang hướng khác, không nhìn y nữa.

Cô Nguyệt Minh nhìn xuống nước, thầm nghĩ không nói cũng biết là tay thích khách đem quả lại đến ám toán mình.

Tự trung là ai muốn hạ sát y? Thích khách tinh thông độc dược, có thể nào liên quan đến vụ hai mươi bốn người trong đoàn tìm bảo vật của Phu Mãnh bị trúng độc mà chết chẳng? Hay là thích khách này chính là Phu Mãnh. Nhưng Cô Nguyệt Minh mau chóng loại bỏ giả thuyết này. Phu Mãnh tuyệt đối không có cách nào biết y phụng mệnh xuống phương Nam. Nếu Phu Mãnh còn sống, thì hẳn chỉ tìm cách ẩn cư chứ không đi khắp nơi giết người.

Trong óc Cô Nguyệt Minh hiện ra cảnh lúc Phụng công công đặt Thất Phẩm kiếm trên bàn.

Phụng công công muốn y phụ trách nhiệm vụ này, chắc hẳn đã có dự mưu trước, rất có thể đã báo trước cho Tiền Thế Thần hoặc Quý Nhiếp Đề, do đó hai kẻ này mới biết việc y xuống phương Nam. Thích khách đáng gờm này chắc chắn có liên hệ với một trong hai kẻ.

Nghĩ đến đây, tâm cơ rung động. Nếu y theo kế hoạch dự định ban đầu, đến thẳng Lạc Dương, hành trình sẽ rơi vào dự tính của kẻ địch, sẽ mất ưu thế chủ động mà trở thành thế bị hại.

Có cách gì biến thế bị động thành chủ động chăng?

Thuyền đi chậm lại, thì ra đã đến bờ bên kia.

oOo

Cô Nguyệt Minh thúc ngựa rong ruổi trên quan đạo, đi về hướng nam.

Lúc này vừa lên bờ, nhìn nữ lang lên ngựa đi, Cô Nguyệt Minh như bị thôi thúc rất muốn đuổi theo, y cố hết sức nén xuống ý niệm ngu xuẩn này, càng không hiểu có phải mình bỗng phát điên hay chăng, tự dung nẩy sinh ý quyến luyến với một nữ nhân không quen chỉ là bình thủy tương phùng. Y tự nhận mình là một kẻ vô tình, đối với ai cũng thế, tại sao bỗng dung thay đổi? Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng trong lòng cứ bất an, như mất một thứ gì.

Thích khách kia nhất thời mất cơ hội đánh lên y, trừ phi hấn mọc cánh bay theo kịp. Âm toán dưới nước bất thành, đối phương tất phải lợi ngược trở lại bắc ngạn, rồi tìm cách qua sông đuổi theo y, lúc này y đã lên bờ phía nam, còn chờ đối phương một hồi, không thấy ai cả nên y mới thúc ngựa đi mất.

Y sẽ đi qua Lạc Dương nhưng không vào thành, mà đến vùng Động Đình trước, lại vòng qua Động Đình đi về hướng tây đến đầm Vân Mộng thuộc vùng Tương Thủy. Y sẽ thăm dò cho rõ Vân Mộng Trạch là một nơi như thế nào, rồi sau đó trở lại Lạc Dương sau.

Nhiệm vụ kỳ này nhất quyết không đơn giản như Phụng công công nói, y nghĩ thấy mùi âm mưu, Tiền Thế Thần và Quý Nhiếp Đề đều là những kẻ đáng nghi ngờ, bởi y bị phục kích đến hai lần.

Dám dây vào Cô Nguyệt Minh này là chán sống rồi, bất kể người ấy quyền thế cỡ nào.

oOo

Ô Tử Hư giật mình tỉnh giấc, ngồi dậy giữa rừng sâu, thở gấp dữ dội, toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Khiếp quá.

Hắn vốn hiểm khi nào nằm mộng, lần trước gặp mỹ nhân đứng trên cổ chiến xa đến nay, hắn vẫn chưa biết rõ là mộng hay thật, nhưng đêm qua rõ ràng là một cơn ác mộng. Hắn thấy mình ở một nơi cổ quái, người chết khắp nơi, đi đến đâu cũng thấy tử thi, nam có nữ có, gồm cả tráng đinh phụ ấu. Ấn tượng sâu sắc nhất là tại một căn nhà cả gia đình lớn nhỏ hơn mười người chết nằm chất đống. Xác chết không có thương tích gì rõ ràng, xem ra như bị bệnh mà chết chứ chẳng phải bị đồ sát, giống như bị ôn dịch.

Từ khi bắt đầu sinh nhai làm Ngũ Độn Đạo, hắn chưa từng bị thụ động như bây giờ. Những tưởng có được dạ minh châu, vận xui sẽ hết. Hắn đem lượng bạc sau cùng đi đánh bạc với lòng tin này. Chưa bao giờ hắn thắng liền tay như lần này, đến lúc thắng được năm trăm lượng bạc, mới dứt cơn máu mê mà tỉnh táo trở lại, trong lòng phát sinh một nỗi sợ run, chấn động hồn phách.

Năm trăm lượng bạc đúng là kinh phí cho mỗi lần trộm báu, sự việc xảy ra khéo đến mức hắn không thể nào cho là trùng hợp. Sự thật là từ lúc xảy chân rớt xuống dòng nước xiết, đến khi nhặt được dạ minh châu, mơ hồ như có một động lực đang thao túng vận mệnh của hắn, hơi giống tình trạng bị quỷ mê theo như truyền thuyết. Chẳng những hắn bị mê, mà cả đồ trường cũng bị mê, đến nỗi đối phương dùng thủ thuật nào cũng không xong, để cho hắn thắng liền tiếp bảy ván.

"Trời ạ! Rốt cuộc là chuyện gì đây? Ngài đang chọc tôi hay đang giúp tôi? Phải làm sao đây?".

Hắn phảng phất tự biết câu trả lời. Hắn không có sự chọn lựa nào khác, phương pháp lúc trước bây giờ không dùng được, dù trộm được bảo vật, chẳng những không ai dám nhận mua, mà còn có thể hại hắn.

Tất cả hy vọng của hắn, tương lai của hắn, toàn bộ ký thác nơi viên dạ minh châu cất trong mình.

oOo

Khâu Cửu Sư đứng nơi mũi thuyền, gió sông thổi áo hần bay lồng lộng, nhìn uy vũ như thiên thần.

Nguyễn Tu Chân đến bên cạnh, lên tiếng: “Cửu Sư như có tâm sự?”.

“Tôi đang nghĩ đến ba quả mà tiền sinh đã gieo, có phải có liên quan đến việc long đầu muốn nhường chúc?”.

Nguyễn Tu Chân nhú mày đáp: “Cửu Sư hoài nghi dụng tâm của long đầu chăng?”.

Khâu Cửu Sư lắc đầu nói: “Tôi không khi nào hoài nghi thành ý của long đầu. Từ lúc công tử mất đi, long đầu thỉnh thoảng để lộ vẻ chán chường, tôi hiểu rõ long đầu là người như thế nào, lời đã nói ra không bao giờ rút lại. Trong tình cảnh này, tôi phải bắt sống cho được Ngũ Độn Đạo để báo đáp ân tình long đầu dành cho bọn ta, và hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của long đầu”.

Nguyễn Tu Chân gật đầu: “Bây giờ bọn ta chớ nghĩ chuyện gì khác, chỉ tập trung tinh thần bắt sống Ngũ Độn Đạo, lần này hần có cánh cũng khó bay. Vậy Cửu Sư đi gặp Quý Nhiếp Đề được chăng?”.

Khâu Cửu Sư ngớ ngàng hỏi: “Chẳng phải đã nói rõ là tiền sinh sẽ thân hành bái phỏng Quý Nhiếp Đề hay sao?”.

Nguyễn Tu Chân hứng gió sông hít sâu một hơi rồi đáp: “Vì tôi có việc quan trọng hơn cần làm”.

Khâu Cửu Sư ngạc nhiên hỏi: “Còn có việc nào quan trọng hơn việc bắt sống Ngũ Độn Đạo?”

Nguyễn Tu Chân điềm nhiên đáp: “Đương nhiên là không, tôi cần đến đồ trường ấy tại Bách Thú trấn, hỏi cho rõ bảy canh bạc kia thua như thế nào”.

Khâu Cửu Sư nhú mày: “Chẳng phải đã hỏi rõ ràng? Việc vặt này đâu cần tiền sinh thân hành tra xét”.

Nguyễn Tu Chân nghiêm túc đáp: “Bởi vì để người khác làm không xong, chỉ có tôi mới biết cần hỏi cái gì, xem thử có thể tìm ra manh mối về vụ quỹ hào tề động”.

Như Khâu Cửu Sư dũng mãnh không dễ khiếp sợ, mà cũng cảm thấy rợn người. Nguyễn Tu Chân chẳng phải kẻ thích suy đoán lung tung, nghi thần nghi quỷ, gã tinh thông thiên văn địa lý, nếu gã xem trọng việc kỳ quái xảy ra tại đồ trường, chắc chắn phải có mục đích.

Nếu việc thắng lớn của Ngũ Độn Đạo quả có liên hệ quý thần, thì muốn bắt được hẳn không dễ như dự tính, mà kết quả chẳng ai liệu được.

oOo

Kinh thành, Lân Hoa Cư.

Hoa Mộng phu nhân mời Ký Thiện vào phòng, ngồi xuống bàn, chờ nữ tỳ dâng trà lui ra xong, chỉ còn lại hai người. Ký Thiện vẫn cùng một vẻ hòa hoãn, nhưng Hoa Mộng phu nhân thừa biết chỉ là kiểu tiểu lý tàng đao, nàng cảm thấy rất bất an. Ký Thiện phen này đến để làm gì? Hay lại do Phụng công công phái đến?

Ký Thiện nâng chén trà uống cạn, không màn trà nóng, thư thả lên tiếng hỏi: “Phu nhân đã truyền tin cho Nguyệt Minh chưa?”.

Hoa Mộng phu nhân ung dung đáp: “Thưa chưa! Xin công công thứ lỗi”.

Ký Thiện không mấy lưu tâm, hỏi tiếp: “Có thể xin phu nhân cho biết nguyên do chẳng?”.

Hoa Mộng phu nhân so vai: “Khi chưa có cách chứng thực tin này, thiệp không thể truyền tin cho Nguyệt Minh, trừ phi công công thuyết phục được thiệp”.

Ký Thiện ngạc nhiên hỏi: “Phu nhân đêm nay có sao thay đổi, trở nên cứng rắn thế?”.

Hoa Mộng phu nhân mỉm cười: “Sau khi công công đi về, nô gia bỗng thức tỉnh ra mình có một chỗ tựa rất vững, công công không có sự chọn lựa nào khác, nếu không sẽ không cần đối phó nô gia”.

Ký Thiện chẳng chút giận dữ, ung dung nói: “Chỗ tựa vững nào mà đến Ký Thiện ta cũng phải nể ba phần?”.

Hoa Mộng phu nhân nói tỉnh như không: “Nguyệt Minh được chẳng?”

Ký Thiện phá lên cười: “Cô Nguyệt Minh đương nhiên là chỗ tựa quá vững, chỉ cần Cô Nguyệt Minh còn có mặt thì Phụng công công cũng phải suy xét lại, có ai dám xem thường sự trả thù của Cô Nguyệt Minh. Song ta có thể thẳng thừng nói cho phu nhân hay, ta không lo ngại chút nào, vì ngay từ đầu ta không hề có ý nghĩ hãm hại phu nhân, mà còn muốn tận lực bảo vệ phu nhân, vì chỉ qua phu nhân, ta mới có thể giúp Nguyệt Minh thắng được chuyển này, chỉ có thắng lợi hoàn toàn, thì Ký Thiện này mới bảo toàn tính mệnh. Phu nhân

nghe lần này ta đến vì chuyện gì? Ta muốn báo cho phu nhân biết, thiên hạ đệ nhất dụng độc cao thủ là ai, mà kẻ này cũng sinh sống ven vùng Lưỡng Hồ”.

Hoa Mộng phu nhân nghe đến lạnh gáy.

Ký Thiện để ý quan sát phản ứng của nàng, thân tình hỏi: “Phu nhân còn muốn biết nhiệm vụ kỳ này của Nguyệt Minh chăng?”.

Hoa Mộng phu nhân thật không biết đáp sao, chỉ biết mình đã đánh giá thấp Ký Thiện, cứ tưởng gã chỉ là một tay chân trung thành của Phụng công công, sự thật không phải vậy, mà chính nàng đang bị gã kéo vào vòng tranh đấu quyền lực ác liệt của triều đình.

Ký Thiện thở ra một hơi: “Lần trước trước khi đến thăm phu nhân, ta chưa thể xác định được nhiệm vụ của Nguyệt Minh có phải như ta đoán chăng. Ta rất cảm ơn phu nhân đã giúp ta chứng thực dự đoán là đúng”.

Hoa Mộng phu nhân cả sợ hỏi: “Công công không phải phụng mệnh Phụng công công đến gặp nô gia sao?”.

Hai mắt Ký Thiện lấp lánh, gã thông thả đáp: “Phu nhân quả là huệ chất lan tâm, biết hiểu ý người, chẳng trách Nguyệt Minh thích tìm phu nhân để thổ lộ tâm sự”.

Hoa Mộng phu nhân lòng dạ rối bời, hỏi lại: “Tại sao lão gia muốn phản Phụng công công?”.

Ký Thiện hạ nhỏ giọng đáp: “Bởi vì ta cần giữ mạng sống của mình. Giữa Hoàng thượng và Phụng công công, ta phải có sự chọn lựa, bây giờ phu nhân hẳn thấu hiểu sự chọn lựa của ta”.

Hoa Mộng phu nhân hiểu ra.

“Bây giờ phu nhân nên hiểu rõ rồi, lợi ích của phu nhân, Nguyệt Minh và Ký Thiện này đã hợp thành một, nếu Nguyệt Minh thất bại trong nhiệm vụ kỳ này, Ký Thiện ta sẽ chết thảm, phu nhân sẽ lãnh đại họa, Hoàng thượng sẽ mất cơ hội duy nhất đoạt lại quyền lực từ tay Phụng công công”.

Hoa Mộng phu nhân lắc đầu: “Thiếp không hiểu, nhiệm vụ của Nguyệt Minh tại sao có ảnh hưởng lớn đến thế?”.

“Sẽ có ngày phu nhân hiểu hết những chi tiết bên trong, bây giờ chưa đúng lúc. Phu nhân lúc này nên tin và hợp tác với ta, cùng đưa tin tức chính xác nhất cho Nguyệt Minh, bằng không với khả năng của y trong tình trạng không rõ việc, e khó có thể sống sót trở về”.

Hoa Mộng phu nhân thở gấp hơn, một lúc sau mới trở lại bình thường, rồi hỏi: “Công công muốn nô gia phải làm như thế nào?”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>